הלכה · משנה תורה · מפרשים · ציוני מהר״ן · ספר עבודה

ציוני מהר"ן על משנה תורה, הלכות איסורי המזבח

רבי נחום אש

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

ציוני מהר"ן על משנה תורה, הלכות איסורי המזבח

רבי נחום אש

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/ציוני-מהרן-על-משנה-תורה-הלכות-איסורי-המזבח/
הקובץ נוצר ב־17 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611162349 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק ב 4
הלכה ב 4
פרק ג 4
הלכה ז 4
פרק ד 4
הלכה ה 4
הלכה ו 4

פרק ב

הלכה ב

ויש מומין אחרים מיוחדין בבהמה כו'. אם נשבר עצם מן הזנב אבל אם נשבר עצם מצלעותיו כשר מפני שאינו בגלוי. עי' בכ"מ ולא היה צריך להוציא זה מדיוקא דתוספתא שכל דברי רבינו מבוארין בתו"כ אמור פרשתא ז' ברייתא י"א שבור מה ת"ל לפי שנאמר שבר יד או שבר רגל שיכול אין לי אלא שנשברה ידו או נשברה רגלו מניין לרבות שבר זנב ת"ל או שבור או יכול שאני מרבה שבר צלע ת"ל שבר יד או שבר רגל מה אלו מיוחדים שמומן בגלוי ואין חוזרים יצא שבר צלע שאין מומו בגלוי ע"כ:

פרק ג

הלכה ז

אבל אתנן זונה ומחיר כלב כו'. עי' בכ"מ אבל המעיין בדברי הרמב"ן שם יראה שבענין זה אינו חולק עליו כלל וז"ל שם סוף ד"ה והמין השני והנה מדה בדינו של הרב בלא תביא אתנן זונה ומחיר כלב ושאור ודבש משפט גר יתום וכיו"ב כולן ע"ש:

פרק ד

הלכה ה

אבל המוקצה אם הוא שלו והוקצה קודם שיקדוש נפסל הוקצה של חבירו או שהוקצה שלו אחר שהקדישו הרי זה מותר שאין אדם מקצה דבר שאינו שלו. וכתב הכ"מ הכל בתוספתא דתמורה פ"ד אלא שמה שאמר רבינו שאם הוקצה אחר הקדשו מותר לא מצאתיו בתוספתא. אבל באמת הדברים מבוארים בתוספתא דע"ז סוף פ"ו דאיתא שם מוקצה שלו אסור ושל חבירו מותר לפני הקדשו אסור לאחר הקדשו מותר, ועי' במרה"פ בירושלמי דע"ז פ"ג ה"ה:

הלכה ו

הנעבד בין שעבד שלו בין של חבירו כו' הרי זה אסור. עי' בהשגות ובכ"מ ולח"מ ועי' בתוס' בע"ז דמ"ו ע"א ד"ה בהמה תוכיח. ונראה שדברי רבינו נובעים מהירושלמי דכלאים פ"ז ה"ג ובירושלמי דע"ז פ"ג ה"ה דאיתא שם הנעבד אית תנייא תני בין שלו בין של אחרים אסור אית תנייא תני שלו אסור של אחרים מותר הוון בעיי מימר כו' ר"י בשם ר"א דברי הכל הוא כמה דתימר תמן דבר שיש בו רוח חיים אע"פ שאינו נאסר להדיוט נאסר לגבוה ודכוותה דבר שאינו שלך אע"פ שאינו נאסר להדיוט נאסר

לגבוה. והנה הירושלמי ע"כ מיירי בשלא עשה בה מעשה דאי בשעשה בה מעשה אפילו להדיוט נאסר כדאיתא בע"ז דנ"ד וע"כ דאפילו בשלא עשה בה מעשה קאמר דמקשינן דבר שא"ש לדבר שיש בו רוח חיים דעכ"פ אסור לגבוה, ועי' במרה"פ שם בע"ז: